

Emlékezés Szűcs Istvánra (1811–1891), a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagjára

Remembering István Szűcs (1811–1891), Corresponding Member of the Hungarian Academy of Sciences

A későbbi köz- és váltóügyvéd, debreceni jogtanár, jogakadémiai igazgató, császári és királyi tanfelügyelő és törvényszéki bíró 1811. május 1-én született Tiszaderzszen, ahol édesapja – a jénai és göttingeni peregrinus Szűcs István – csaknem 50 évig volt református lelkész.

A gimnáziumot, bölcseleti (1826–1829), jogi (1829–1830) és teológiai (1829–1832) tanulmányait a debreceni Református Kollégiumban végezte, majd egy ideig köztanító lett, utóbb Mezőtúron akadémiai rektorként, vagyis segédtanítóként tevékenykedett.

Ezután előbb Heves vármegyében, aztán Eperjesen patvaristáskodott, majd 1838-ban sikeres ügyvédi vizsgát tett. Az ügyvédi oklevél megszerzése után 1839-ben a pozsonyi országgyűlésen tartózkodott. Rövidesen a bécsi kancellárián lett gyakornok és ismeretei bővítése végett a bécsi egyetemen osztrák polgári-, büntetőjogot és váltójogot hallgatott. (Bár nevét nem találjuk az ottani anyakönyvekben, állítólag ezen tanulmányairól bizonyítványt is szerzett 1841-ben).

De gyakornoki ideje nem sokáig tarthatott, mivel 1839 októberében a tiszántúli egyházkerület jogtanárrá választotta a debreceni Református Kollégiumban. Állásának elfoglalása előtt tanulmányai kiegészítése céljából egyéves külföldi útra vállalkozott Nyugat-Európában. Az *Athenaeum* folyóiratban megjelent történeti és hangulati jegyzeteket tartalmazó naplótöredékei szerint 1840 júniusában Szász-, majd Poroszországban járt: potsdami élményei kapcsán dicséri II. Frigyes „*Codex*”-ét. Berlinben alsóbb iskolákat látogatott, és az egyetemre is bejárt („*Különösen kedvem jöve R. és S. oktató urak' hallgatásához. Folytonosan járom tehát tanításaikat. Lefolyt egy hét 's mindig csak a' tanító beszél, soha a' tanítvány nem felel*”), és meglepődve hiányolta a heti rendszerességű számonkéréseket. Júliusban Londonban, augusztusban Párizsban időzött, de megfordulhatott Svájcban is.

Visszatérte után Dobrosi Madarász János utódjaként elfoglalta a debreceni jogi tanszéket, amely ténylegesen az egyetlen önálló jogi tanszék volt 1849-ig. Első jogtudományi megnyilatkozásaként székfoglaló-beiktató beszédét 1840. november 8-án tartotta, amelynek témáját az utókor így tartja számon: *A magyar jogtan állása multthoz viszonyítva és korszerű haladása*. Ebben a hazai államszervezet és jogrendszer 1825 utáni fejlődését pozitívan értékeli. Lelkesedéssel utal a reform-országgyűlések eseményeire, amelyek közül a magyar nyelv jogaiba való visszahelyezésére, az úrbéri ügyek rendezésére, az örökváltsági törvényre, egyes törvénykezési reformokra utal. Teljes szívéből támogatja a haladó törekvéseket, egyértelműen elfogadva Széchenyi elképzeléseit. Előadásában inkább az eddigi történéseket veszi számba, nem bírál, és nem taglalja a jövőre vonatkozó elvárásait sem. Ugyanakkor beszédével jelezte azt a szellemiséget, amit oktató munkája révén képviselni kívánt.

Egyedüli jogtanárként elsősorban a magyar magánjog oktatása lett a feladata következő évtizedben. Az eredeti elképzelések szerint elő kellett volna adnia a hazai jogtörténetet, a büntetőjogot, s a közjogot is, összekapcsolva a protestáns egyházjoggal. Szűcs már az első évben – engedéllyel – a jogtörténet a helyett a váltójogot kezdte előadni, a jogtörténet anyagát pedig a magánjog-, illetve a közjog oktatásába integrálta. 1841 ősztől ő lett a kollégiumi Olvasó Társulat (Társaság) tanárelnöke.

1841-ben váltóügyvédi oklevelet is szerzett, ugyanakkor oktatói munkája mellett más feladatokkal is megbízták Debrecenben: 1842-ben a püspöki levéltár rendezésére kiküldött bizottság tagja lett, s ugyanezen évtől az egyházkerület középiskolai oktatásának átszervezését kezébe vevő tudományos választmány (*litteraria deputatio*) jegyzőjévé tették, amely tisztséget 1846-ig töltötte be. Utóbbi évben Szabolcs vármegye táblabírájává választották.

Első tanári éveikhez kötődik jogtudományi munkásságának egyetlen igazán jelentős korszaka, amelyet 1846-os akadémikussá választása zárt le. 1843-ban két részletben jelentetett meg egy rövid írást az Athenaeum folyóiratban *Vázolatok az észtani jogtörténetrajz köréből* címmel, amelyben elsősorban a jogtörténet oktatása megerősítésének igényével lép fel. A több kitérőt felmutató, sokszor patetikus szövegből kiolvasható Szűcs fontosnak tartja hangsúlyozni, hogy a történelmi módszernek előtérbe kell kerülnie a jogintézmények elemzésében és oktatásában. Hangsúlyozza, hogy a magyar jogélet fejlődésének történetét nem külső jelenségek alapján, hanem a társadalom, valamint az állam szervezetében időnként bekövetkezett változások és átalakulások figyelembevételével kell tárgyalni. A jogi oktatásban a saját elnevezése szerinti „*characteristico-critica historia juris*”-t („*jellemezve bíráló jogtörténettan*”-t) kellene előtérbe állítani, amely által a jogtörténet és a jogbölcsélet közötti szoros kapcsolat jöhet létre, és emiatt abból indul ki, hogy a két tárgyat szükségszerűen egy önálló tanszéken kellene oktatni a főiskolákon.

1845-ben Szűcs két jogi munkát is megjelentetett, amelyek kapcsolódtak jogtanári munkájához. Az első, 60 oldalig elérő könyvecskét *Kis törvény, vagy népszerű törvény tudomány, gyermekek számára* címmel adta ki Tóth Endre debreceni nyomdász. Az 1846-ban rövidebb címmel újjólag kiadott (immár 95 oldalra terjedő) munka a kisiskolások számára készült és beleillik egy olyan kiadvány-sorba, amely Kövy Sándor 1798-ban megjelent és utána többször megismételt kiadású munkácskájával kezdődött (*A magyar törvények rövid summája gyermekek számára*), s éppen a '40-es években látszott kiteljesedni. A munka második kiadása egy rövid „általános” bevezető („*A polgári társaságról, s polgári törvények eredetéről; Magyar törvény ismertetése; Magyar törvények felosztása; Polgári magánjog. Ennek felosztása*”) után első részében a személyek jogát a korban szokásos megkülönböztetéssel (önjogú személyek, nem önjogú személyek) tárgyalja, majd második részként („*Vagyon-nemüekről, azaz a dolgokról*”) a vagyon megszerzését, illetve a végén a kötelezettségeket, a kötelmi jogot tárgyalja egyes szerződéseket és magánvétketeket bemutatva. A latin terminológiát szinte teljesen nélkülöző munkácska „*Törvénykezési rendről*” cím alatt az eljárásrendbe enged elemi szintű bepillantást három alfejezetben.

Hasonló szerkezetben tárgyalja a magánjog anyagát, természetesen valamivel emeltebb szinten a felsőbb iskolák hallgatóinak, tanárainak és a laikusoknak szánt, első változatában szintén 1845-ben megjelent könyve, az *Elemi magyar magánjog*. Ezen „*törvénytudományi vázolat*”-ban tudatosan eltekintett a törvényi idézetektől és a dogmatikai finomságok ismertetésétől, és valóban elemi szinten tárgyalja a Kövy-féle hagyományos rendszerben a magánjogot, újdonságként kiegészítve a pénzviszonyokról és a váltójogról szóló todalékkal. A korabeli közvélemény egy olyan összefoglalásnak tekintette a munkát, amely segítségével az ügyvédi vizsgára igyekvők a nagyobb kézikönyvek (Kövy, Frank) áttanulmányozása nélkül készülhettek fel. A munka egyszerű, határozott értelmezései, tiszta nyelvezete, helyes műszóhasználata és rövidegsége okán lehetett népszerű, ami indokolta egy évvel későbbi (1846 ősz) átdolgozott és bővített megjelentetését (*Magyar polgári törvény tudományi kalauz*). Utóbbi (200 oldalasra duzzadt) munkán is viszonylag erősen érződik Szlemenics Pál jeles magánjogi kézikönyvének (*Közönséges törvényszéki polgári magyar törvény* – 1823) a hatása, ugyanakkor nyelvezete valamivel modernebb, és – célközönsége miatt is – talán közérthetőbb. Ez a könyv – az egyházkerület által elismerve és a Kövy-Fogarasi tankönyvet kiszorítva – majd egy évtizedig meghatározó volt a debreceni jogászok magánjogi felkészülésében.

Szinte ezen könyve megjelenésével egyidőben – viszonylag szerény jogi irodalmi munkássággal a háta mögött – választották meg az alig 35 éves jogtanárt a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagjának 1846. december 18-án. Székfoglaló értekezését, amelyben egyértelműen az észjogi irányzat képviselőjeként lépett fel, Tóth Lőrincz olvasta fel az 1847. július 1-én tartott ún. kisgyűlésen *A tételes jog philosophiájának történeti fejlődéséről* címmel. A mai megközelítés szerint elsősorban jogelméletinek tekinthető gondolatmenetében Szűcs a

tételes jog filozófiájának kérdéseit vizsgálja, s az elméleti tisztázás érdekében áttekinti a polgári jog filozófiájának fejlődését. Ennek érdekében megkülönbözteti a tételes jog filozófiáját az „álladalmi” jogot vizsgáló „országászati” tudománytól, ugyanakkor elhatárolja egymástól az elméleti (kritikai) és gyakorlati (oknyomozó) jogfilozófiát. Előbbi szerinte azt vizsgálja, hogy a jogintézmények megfelelnek-e az igazság követelményének, utóbbi a jogintézmények fejlődésére befolyással levő körülményeket elemzi az intézmények mibenlétének, sajátosságainak megállapítása végett. Megközelítése szerint az elméleti jogfilozófia fő kutatási területe a kanti természetjogra irányuló, a priori természetű észjog tudománya kell legyen, míg a tételes jog filozófiája inkább a posteriori jellegű tudományként a gyakorlati jogfilozófia keretébe illeszthető be. A tételes jog filozófiája a pozitív jog összességével foglalkozik, és így „*a' jogphilosoph nemcsak egyes nemzetek' részletes törvényeit, de a' műveltségben előhaladott – nem csak európai, de az összes földrészek minden népeinek törvényeit s' azoknak jellemét, hatását veszi bírálat alá*” egy általános érvényű jogi elméletet megalkotása érdekében. Ez utóbbi gondolatokban a modern értékelés szerint Szűcs a tételes jog filozófiájának álarcában bújtatva egy korábban modern összehasonlító jogi paradigma – az összehasonlító és történeti jogtudomány – legfontosabb gondolati „alappilléreit” villantotta fel, s ezzel beemelte „*a jogösszehasonlítás kérdését a kialakulóban lévő magyar elméleti jogi gondolkodás közegébe.*” Szűcs az általa vágyott reformok alapfeltételének tekinti, hogy a törvényhozás a törvények oknyomozó (történeti és összehasonlító) vizsgálata alapján működjék, de kijelenti, hogy ezt csakis a jogtudomány segítségével teheti.

Az akadémiussá vált jogtanárt a '48-as forradalmi események szolgálati helyén érték, ahol májusban az oktatás felfüggesztésre került. Ezen időkben kifejtett aktivitásáról csak annyit tudhatunk, hogy bátorította az ifjúság törekvéseit és a diákok Révész Bálinttal együtt a tervezett nemzetőrgárda tisztjévé választották, hadi tevékenységet azonban valószínűleg nem fejtett ki. A szabadságharc után a Kollégium mind gimnáziuma, mind jogi oktatása tekintetében elveszítette a nyilvánosság jogát, a gimnázium 1853-ig magániskolaként működött. A jogakadémiákra vonatkozó 1850-es előírásokat csak nehézségek árán 1853-ra sikerült Szoboszlai Pap István püspök vezetésével részben teljesíteni. Az átmeneti időszakban Szűcs – a nyilvánossági jog hiányában végzett jogtanári tevékenység mellett – az 1849/50. tanévtől elvállalta a görög és latin remekírók oktatását. Valószínűleg ezen tevékenységéhez kapcsolódva adta ki bővítve és jegyzetelve Budai Éσαιás régi latin nyelvi tankönyvét is 1851-ben.

1849-től 1852-ig ő volt a Kollégiumban az utolsó *classium inspector*, aki a professzorok közül azért választották évről évre, hogy ellenőrizzék a *publicus praeceptorok*, a gimnáziumi osztályokat felügyelő, végzett teológusok közül kikerülő köztanítók tevékenységét. Emellett az 1851. március 15-én újjászervezett kollégiumi tűzoltó társaság felügyeletét is ellátta. Diákjai tisztelték, szerették.

Közben a jogi oktatás a nyilvánossági jog hiányában rendkívül bizonytalanságban folyt Debrecenben, de Szűcs jól kihasználta ezt az időszakot is és ekkoriban kezdte meg önálló tárgyként oktatni a jogtörténetet. Ugyanakkor a központi előírásoknak megfelelően Szűcs és kollégája, Buzás Pál a magyar magánjogon és a hazai törvények történetén kívül el kellett lássa „a birodalmi alkotmánynak, Magyarországra ideiglenesen behozott közigazgatási rendeletnek, bírósági szerkezetnek s pörrendtartásnak, és közönséges váltórendszabálynak” oktatását is. A korabeli főispán 1850. márciusi ezirányú megkeresésére Szűcs azt válaszolta, hogy már egy ideje oktatja az osztrák jogszabályokat. Igaz ez az oktatás mindössze abból állt, hogy Szűcs a közérdekű rendeleteket felolvasta a hallgatóknak a *Reichsgesetzblatt*ból. A korabeli viszonyokat jól tükrözi, hogy ezen túlmenően Szűcs részt vett nevezett ismeretek „nem akadémikusok” számára kötelezően meghirdetett, úgynevezett „rendkívüli közelőadások” keretében való terjesztésében is, amely előadások 1850 első felében reggel 7 és 8 óra között kerültek megtartásra.

Utóbb, 1850/51-től az új pénzügyi törvények, az osztrák polgári törvénykönyv és az osztrák ügyvédi rendtartás előadását is előírták. A Debrecenben jogot hallgatók tanulmányainak állami elismerése – a nyilvánossági jog hiányában – nehézségekbe ütközött, s csak az 1852/53-as tanévtől kaphattak ideiglenes, de államilag érvényes bizonyítványt.

A jogi oktatás helyzete csak 1853 végére rendeződött. Az év júliusában az egyházkerület Szűcsöt választotta meg a remények szerint hamarosan teljes jogra emelt jogakadémia igazgatójává. Az 1853. november 15-én megkapott nyilvánossági jogot megadó kormányrendeletet 1854. február 8-án hirdették ki, s ekkor tették le a hivatalos esküt a tanárok is.

Szűcs 1854 szeptemberében a *Pesti Napló*ban kétrészes írást jelentette meg a debreceni Kollégium jogi helyzetét és tanrendjét taglalva.

A jogakadémia tanrendje megfelelt a császári királyi jogakadémiáénak. Az ügykezelés nyelve azonban német volt, a jegyzőkönyveket Szűcs igazgató – és egyben jegyző – németül volt kénytelen vezetni.

Az 1853/54-es iskolai év kezdetén felterjesztett tanterv szerint (és utána három évig) Szűcs István tanította az ausztriai magán- és büntetőjogot németül, valamint a protestáns egyházjogot. A megszilárdulónak látszó szervezeti helyzetben, de a diákszervezkedésekkel szembeni ellenséges politikai légkörben Szűcs hathatósan közreműködött az Olvasó Társaság újjáélesztésében, amely az 1854/55-ös tanévben újra működni kezdett. Távoztáig ő töltötte be annak felügyelő tanári tisztségét. Kellemes modorú, remek előadónak tartották, aki érdeklődést tudott kelteni tanítványaiban akár száraznak hitt jogi kérdések iránt is.

Ezen tanári időszakához köthető utolsó jogi könyve, egy kommentált házassági jogi forrásgyűjtemény, amelyet két változatban is kiadtak 1853-ban és 1854-ben. Az 1855-ben készült *Evangéliumi protestáns egyházjog, különös tekintettel Magyarországra* című munkája kéziratban maradt.

A jogakadémia 1853-ban még remélt hosszútávú „békés” működése azonban alig három évig tartott. Az egyházkerületi közgyűlés ugyanis 1856 októberében az intézetet megszüntetéséről döntött, részint a csekély hallgatói létszámra hivatkozva, részint a fenntartásához szükséges anyagi erő hiányában.

A jogakadémia 1856-os megszüntetését többen a nemzeti ellenállás egyik jelének tekintették, hiszen a református hívek nem igazán nézték jó szemmel, hogy az intézményben több tantárgyat is németül oktattak. A néhány éve alapított két alapítványi jogi tanszék támogatása is azért akadozott, mert az alapítványtevők sokallták a Szűcs István által tartott német nyelvű előadások nagy számát.

Igazgatói és tanári tevékenysége mellett ebben az időszakban az egyházkerület életében, az egyházi és iskolai közigazgatásban is fontos szerepet játszott. Szoboszlai püspök titkáraként közvetíteni próbált az egymással hadakozó egyházkerület és Bécs között. Valószínűleg jó szándék, egyházának féltése vezette, de mivel a protestánsokat erősen sértő Thun-féle tanulmányi rendelet (Entwurf) elfogadtatása érdekében lépett fel, szembekerült a gimnáziumi tanári kar ellenzéki gondolkozású többségével, és ez meglehetősen népszerűtlenné tette az egyház egyes vezetői és a gyülekezet előtt. Bár az 1856. októberi egyházkerületi gyűlés által kiküldött központi választmány jegyzőjévé is megválasztották, s bár ő volt a nehéz időkben a kormány és a Kollégium közös bizalmi embere, az Entwurf elfogadására nem tudta rábírní egyházkerületet.

A jogakadémia megszűnés után Szűcs egyházjogot, jogbölcseletet, magán- és büntetőjogot oktatott a teológián, 1857 márciusában Magyar Irodalmi Önképző Társulat felügyelő tanára lett. Az irányában – politikai szerepvállalása miatt – megnyilvánuló bizalmatlanság is hozzájárult ahhoz, hogy lemondott tanári állásáról, sőt Debrecenből is elköltözött.

1857-ben állami szolgálatba lépett. Iskolatanácsosi rangban a Nagyvárad Helytartósági Osztály hatáskörébe tartozó protestáns iskolák – köztük a debreceni Kollégium – felügyelője

lett. A debreceni református egyházkerület közgyűlése a következő évben kifogásolta is az iskolalátogatásokban manifesztálódó állami beavatkozást, hivatkozva arra, hogy ez 1848 előtt nem volt gyakorlat. Ennek ellenére az 1858 áprilisában tartott egyházkerületi gyűlés meleg jegyzőkönyvi pontban fejezte ki köszönétét „*elkiismeretes, sokoldalú hivatalos szolgálataiért.*”

Szücs a '60-as évek elején visszatért Debrecenbe, és mint a kerületi tábla bírása dolgozott. Később, 1867-től a Debreceni Királyi Törvényszék bírása (királyi vegyes bírósági bírósági) lett. Egy időben (1869-től) a debreceni bírósági „államvizsgáló bizottság” tagjaként is tevékenykedett a vallás- és közoktatásügyi miniszter kinevezése alapján.

Azt, hogy nem vesztette el érdeklődését a jogi oktatás kérdései és a protestán autonómia ügye iránt bizonyítja, hogy 1870-ben, felkérésre kifejtette véleményét a *Jogtudományi Közlönyben* az akkori igazságügyi titkárnak, Dárday Sándornak a magyar jogászgyűlés elé tárt indítványáról, amit az az egyetem és a jogakadémiák rendezése tárgyában adott be. Dárday indítványozta, egyrészt, hogy a pesti egyetemen válasszák külön a jogi és államtudományi fakultásokat, másrészt hogy a több kisebb vidéki jogakadémia „felhagyásával” két vagy három „egyenjogú jog- és állam-tudományi fakultás” szerveztessék meg. Szücs jelezve, hogy a vélemény adására felkérték, de a részletes előterjesztést nem ismerhette meg, „csak is, mint hazafi” írja meg álláspontját. Az első felvetést elméletben támogatja, azzal, hogy a természetjog és statisztika tárgyakat a bölcsészkarokra javasolja áthelyezni, illetve elengedhetetlennek tartja a komoly bölcséleti előtanulmányokat ahhoz, hogy valaki rendes hallgató lehessen akár a jogi, akár az „államtani” karon. A karok különválasztását gyakorlati szempontból azonban nem tartja időszerűnek és az ország számára égetően szükségesnek. Az indítvány finansziális előfeltételeit nem látja teljesíthetőnek, a pesti egyetem tanári létszámának növelésére (hangsúlyozva egy jogösszehasonlító katedra szükségességét) nem lát lehetőséget, a tanuló fizetési kötelezettségek előre látható növekedése miatt fél attól, hogy a szegényebb sorsú diákok ki lesznek zárva a tanulástól. A második felvetéssel kapcsolatban elismeri, hogy az egyetemmel együtt fennálló 16 jogi képzőhely túl sok az országnak, de a egyes jogakadémiák megszüntetése jelentős „provinciális” érdekeket sérthetne. Utolsó érveként a protestáns jogakadémiák érdekében azt hozza fel érveként, hogy az egyházi autonómia súlyos sérelme lenne, ha az állam – az oktatás minőségét biztosító tartalmi szabályozásán túlterjeszkedve – megkérdőjelezné az egyházi iskolák fenntartásának lehetőségét.

Szücs Debrecenbe való visszatérése után szabad idejének nagy részét valószínűleg várostörténeti kutatásaira, levéltári adatgyűjtésre áldozta. Az ötlet, hogy Debrecen történetét megírja még az 1840-es években szülehetett, mikor néhány folyóiratcikket írt (*Alföldi Hirlap, Csokonai Lapok, Hortobágy*) a város és a Kollégium történetének egyes részleteiről. 1853-ban Palugyay Imre *Magyarország történeti, földirati s állami legujabb leírása* című munkája egyik kötetében a Kollégium történetéről és jelen állapotáról írt.

Ezen előzmények után Szücs történeti anyaggyűjtése az 1860-as évek végén ért utolsó szakaszához és 1870 augusztusában adta sajtó alá három kötetes nagy munkáját (*Szabad kir. Debreczen város történelme*).

Könyvének előszavában azon csodálkozik, hogy mindaddig senki sem vállalkozott Debrecen történetének megírására. Elmondja, hogy magára vállalva a feladatot arra törekedett, hogy megbízhatóan, „pártszínezet nélkül” tárja fel a város múltját. De ez nem volt könnyű feladat, hiszen műkedvelő történészek tartotta magát (és tartották mások is), aki nem támaszkodhatott előzményekre. Ráadásul levéltári (elő)kutatások sem álltak rendelkezésére. Szücs lehetősége szerint alapos munkát végzett: a nyomtatott forrásokat alaposan, szinte teljességgel feltárta, de a városi levéltár iratai közül csak az 1547-ig visszamenő jegyzőkönyveket használta, a magángyűjteményekhez nem jutott hozzá. Ezen hiányosságokat maga is felismerte, látta, hogy munkája csak töredékes és remélte, hogy mások kiegészítik majd kutatásait. Ennek ellenére megállapítható, hogy a kötetek nagy erénye az adatgazdagság, a számtalan okiratos idézet és a

megközelítési módok sokszínűsége. A földrajzi, közigazgatási és politikai változások mellett Szűcs részletesen foglalkozik a gazdasági élettel, a társadalmi és a művelődési viszonyokkal, különösen a reformáció időszakát és a Kollégium szerepét elemzi nagy figyelemmel.

Korabeli és modern értékelői természetesen számos kivetni valót is találtak a nagy vállalkozásban. Sok felesleges kitérőt, az országos események túlzott előtérbe állítását és ódonszerű stílusát, dagályosságát és érzelmességét vetik a szemére. De dicsérik lendületes írásmódját, hazafiasságát. Konzervatív, a radikális reformokat ellenző álláspontját is többen bírálták. Adatgazdagsága miatt azonban a modern Debrecen-monográfia megjelenéséig nélkülözhetetlennek tekintették a művet, és a történészek még ma is haszonnal forgathatják.

Utolsó nagyobb történetírói vállalkozásaként 1884-ben kiadta a debreceni casino történetével foglalkozó munkáját (*A debreczeni casino története*), ezután már csak kisebb írásai jelentek meg a helyi protestáns sajtóban (pl. Visszaemlékezés a debreczeni ref. kollégiumi deákok mult időkbeli élelmzésére – 1888).

Bíró hivatalából a '80-as évek közepén nyugdíjazták. Munkabírása és ügybuzgalma azonban nem csökkent és előbb a debreceni református egyház presbitereként tevékenykedett, majd 1886 márciusában az a megtiszteltetés érte, hogy – a mult ellentétein felülemelkedve – a Tiszántúli Református Egyházkerület főgondnokának választották, s emellett a Kollégium Gazdasági Tanácsának elnöki tisztét is betöltötte, haláláig. Főgondnoki székfoglalójában tett kijelentése jól tükrözi a 75 éves akadémikus tettekezéségét: „... én a világi hivataltól fölmentve érezvén magamat, minden időmet az egyház és főiskola szolgálatára szentelhetem; buzgóságom pedig ernyedetlen.”

Ezt bizonyította is élete végéig. 1891. december 23-án hunyt el, a korabeli híradások szerint végelgyengülésben. A debreceni Nagytemplomban Dicsőfi József lelkész búcsúztatta és a Czegléd-utcai temetőben helyezték örök nyugalomra 1891. december 26-án.

48 évig élt házasságban Németujfalui Simonffy Teréziával, két lánygyermekéről tud az utókor. Élete második felében a Váradi előnevet használta.

Az akadémia levelező tagja és sárospataki jogtanár által írott emlékbeszédet 1893. június 23-án olvasta fel Acsády Ignác az akadémia teljes ülésén.

Szűcs István ismertebb művei

[A magyar jogtan állásának a multhozi viszonyairól s korszerű haladásáról], in: Beszéd, melyek hites ügyvéd Szűcs István úrnak, a debreczeni ref. collegiumi jogtanitói székbe lett ünnepélyes beigtatása alkalmával, ugyanazon főiskola imádságházában 1840. november 8-ikán tartattak. Debreczen 1840, 5–31; Töredékek egy utazó naplójából, Athenaeum 1841. 2. sz., 17–20; 3. sz., 33–36; 4. sz., 49–53; 5. sz., 65–70; Vázolatok az észtani jogtörténetrajz köréből, Atheneum 1842, 24. sz., 185–187; 25, 193–196; Kis törvény, vagy népszerű törvénytudomány gyermekek számára, Debreczen 1845; Kis törvény, vagy népszerű törvénytudomány, Debreczen 1846; Elemi magyar magánjog, elébe tűzve a magyar közjognak és utána téve a magyar váltójognak vázolatát. Törvénytudományi kalauz gyanánt, Debreczen 1845; Magyar polgári törvénytudományi kalauz, Debreczen 1846; A' tételes jog' philosophiájának történeti fejlődéséről, s' korunkban a' polgárzat' javára kivívott haladásáról, in: Magyar Academiai Értesítő, 1847, VII, 175–186; Reformatusok Collegiuma, in: Palugyai Imre: Magyarország történeti, földirati s állami legujabb leirása, II, Szabad királyi városok leirása, 1, Pest 1853, 404–432; Házassági viszonyokat szabályozó törvények és legfelsőbb rendeletek. Közelebből a tiszántúli egyházkerületben lévő helv. hitvallású evangelicus lelkipásztorok részére kiadva, Debreczen, 1853; Házassági viszonyokat szabályozó újabb törvények s legfels. rendeletek, a tiszántúli helv. ev. lelkipásztorok részére összeszedve, Debreczen 1854; Esmék a helv. hitv. debreczeni főiskolai 1853/4-iki tanévről, Pesti Napló 1854. szept. 3; 1854. szept. 5; Vélemény [Dr. Dárday Sándor igazságügyminiszteri titkár urnak az egyetem és jogakadémiák rendezése

tárgyában beadott indítványára], Jogtudományi Közlöny, 1870, 42. sz. melléklet, 3–4; 43. sz. 304; Szabad kir. Debreczen város történelme, I–III, Debreczen 1871; A debreczeni casino története, Debreczen 1884.

Felhasznált irodalom

Újabb kori ismeretek tára VI, Paxton-Zürich, Pest 1855, 309; Ballagi Géza: Emlékbeszéd Szücs István lev. tag felett, A Magyar Tudományos Akadémia elhunyt tagjai fölött tartott emlékbeszédek, VIII. 1. sz. Budapest 1893; Balogh Ferenc: A Debreceni Jogakadémia keletkezése, fejlődése és a jogászfjúság, Debreczen, 1905; Márkus Dezső (szerk.): Magyar Jogi Lexikon, VI, Budapest 1907, 469; Szentpéteri Kun Béla: Debreceni jogtanítók, Debreceni Szemle, 1931, 1. sz. 1–9; 3. sz. 101–109; Nagy Sándor: A Debreceni Református Kollégium története két kötetben, Debreczen, 1933; Nagy Sándor: A jogi oktatás és szervezete a Debreceni Református Kollégiumban 1742 és 1914 között, in: Kovács Kálmán (szerk.): Jogásképzés a magyar felsőoktatás rendszerében (Jogtörténeti értekezések XIV.). Budapest 1984, 155–187; Kenyeres Ágnes (szerk.): Magyar Életrajzi Lexikon, II, Budapest 1969, 807; Bényei Miklós: Debreczen történetírója. Száz éve jelent meg Szücs István várostörténete, Hajdú-Bihar Megyei Napló, 1972. jan. 01., 10; Csohány János: Korszakváltások évszázada, in: Barcza József (szerk.): A Debreceni Református Kollégium története, Budapest 1988, 192–300. Markó László (szerk.): Új magyar életrajzi Lexikon, VI, Budapest 2007, 547. Fekete Balázs: A modern jogösszehasonlítás paradigmái – Kísérlet a jogösszehasonlítás tudománytörténetének új értelmezésére. PhD értekezés, Budapest 2010, 141–142; Magyar Balázs Dávid: Az alföldi rónának világító lámpása... A jogtanítás története a Debreceni Református Kollégiumban 1742–1914. (Kézirat – megjelenés alatt)

Szabó Béla
tanszékvezető egyetemi tanár
Állam- és Jogtudományi Kar
Debreceni Egyetem
Debreczen
e-mail: szabo.bela@law.unideb.hu